

i Pressen, havde Ivan straks sikret sig hans Person og indført ham i sit Hjem.

Per, der havde været lidt spændt paa Udfaldet af dette Møde med sine Medbejlere, blev fuldkommen beroliget ved Synet af disse Mænd. End ikke overfor Husarløjtnanten nedsloges hans Mod, skønt denne virkelig var en flot Skikkelse med et Par kække blaa Øjne og en lys Snurbart i et af Foraarssoolen brunet Ansigt.

Hvad Dyhring — Journalisten — angik, saa kunde Per ikke blive klog paa, om han overhovedet var en Rival. Den skødesløse Maade, hvorpaa han bevægede sig mellem Husets Damer, tydede ikke derpaa. Ivan havde, uden at Per begreb hvorfor, været meget ivrig for at bringe ham sammen med dette Menneske. Straks, saasnart Dyhring var kommen, var de bleven forestillet for hinanden; og efter Bordet søgte Ivan igen at føre dem sammen og at faa Per til at udtale sig om sine Planer.

Men Per havde ikke mindste Lyst til at snakke fornuftigt. Dertil var han altfor optaget af Nanny, der nu ogsaa saae forlokkende dejlig ud i en udringet Raasilkekjole med røde Roser i sit sorte Haar. Han havde haft den Ære at føre hende tilbords, og denne Udmærkelse, og Bordets Glæder, og Anretningens ham uvante Pragt var stegen ham til Hovedet og havde gjort ham overstadig. Inde i Rygeværelset, hvor Kaffen og Likørerne anrettedes for Herrerne, og hvor Onkel Heinrich med diabolisk Skadefryd lumskelig blev ved at fylde i hans Glas, var han paa Nippet til at gøre Skandale. Han slog Philip Salomon fortrolig paa Skuldren, roste hans Vine og udtrykte i en hel Tale sin Beundring for Husets Damer. Nogle af de ældre Herrer samlede sig efterhaanden om ham